

EL PASSAT:

CASTELLÀ, ATUR I TIRANIA

EL FUTUR:

CATALÀ, VIDA I GERMANIA

www.germania.cat

Manifest en motiu de la Diada Nacional de Catalunya de 2016

Ja fa tres-cents dos anys que els catalans patim l'explotació i la persecució d'un estat castellà, racista i retrògrad com és l'estat espanyol. Les conseqüències d'aquesta dominació per part d'un poble perifèric, endarrerit i fracassat com el castellà han acabat enfonsant Catalunya, nació dinàmica principal de la Mediterrània, en un model desestructurat, depredador, exportat i imposat per Castella amb l'únic objectiu d'explotar-nos sistemàticament.

La posició geoestratègica, l'economia i la trajectòria històrica situen Catalunya al mateix pla de les regions més desenvolupades i vivaces de la Mediterrània, d'Europa i del món. Ja ha estat demostrada una vegada i una altra la potència que encara enclou la nació catalana, vista des del prisma de la producció i de la productivitat. I tot plegat a desgrat d'un estat paràsit que ens colonitza, condiona i fiscalitza fins el darrer pam de terra. L'estat espanyol garanteix la continuïtat dels beneficis a les classes socials que viuen directament de l'explotació les forces productives de Catalunya, però en canvi condemna aquestes forces a l'atrofiament i a la depauperació. Arribats a cert punt en la degeneració de les forces productives hi ha qui ara veu perillar el seu terror, la seva posició immediata d'accés a la producció de la nació catalana. Però la veritat és que aquests catalans, històrics col·laboracionistes de Castella, han deixat, durant anys, que el poble del qual vivien es podrís en la lluita per a la supervivència immediatista, per a assolir casa, cotxe i televisor, i s'han desentès de la tasca que la història els assignava d'elevació del nivell cultural i econòmic de la població. Arribada l'onada de crisi del cicle econòmic a una ressaga més profunda l'estat espanyol es manté sòlid en les seves posicions, que reafirma sobretot gràcies a la població que té assentada a Catalunya i a la castellanització i afrancesament que van permetre aquells, i en canvi els col·laboradors catalans coneixen una disminució relativa dels beneficis, o en tot cas la disminució d'expectatives d'augment del negoci, la qual cosa els situa en un desavantatge respecte a la competència internacional que els posa en guàrdia. Les conseqüències de la seva deserció també han aflorat com un atur estructural, i un exili econòmic dels catalans més ben preparats, fenòmens i nivells que no es corresponen a la potència econòmica de Catalunya.

El problema és evident ja per a tothom: qui absorbeix les forces catalanes és l'estat espanyol, i ací ho paguem amb atur, i unes perspectives laborals deficientes, que només avancen a batzegades a cop de parcs turístics i reconversions al sector més dependent de tots: el dels serveis. Els salaris són cada volta més miserables i les condicions contractuals més agressives. Però si Castella ens ha dut on ens ha dut ha estat gràcies a nombroses dictadures, règims militars, i governs que sota l'aparença de democràcia només amaguen la tirania de la nació castellana damunt la catalana, amb l'aquiescència dels seus col·laboradors dels catalans ben posicionats.

La reacció immediatista no és suficient. L'estat espanyol disposa de prou forces arreu de Catalunya, en la majoria de sectors estratègics, per a substituir d'un sol cop els catalans que s'hi belluguen. Les forces independents de Catalunya, que doncs en representen la independència, que ja són independents econòmicament, són contrarestades per les forces colonials que hi té assentades l'estat espanyol, que van estenent els seus tentacles sota un pla d'extermini de Catalunya que tenen assumit fins en l'incosciant, i que apliquen als quatre vents arreu allà on es troben.

L'alçament que ha de salvar Catalunya d'aquesta colla de voltors, només pot ser la unió autènticament nacional, i no pas doncs local ni regional, però tampoc classista o sectorial. Catalunya només té futur en la unificació nacional. Només té futur amb l'elevació del poble. L'objectiu del català mitjà, de les masses, no pot caure com aahir en l'ultra-individualisme provincià sinó que ha d'aspirar a l'elevació cultural i material: l'augment dels salaris, la reconstrucció industrial del país, la inversió prioritària en infraestructures estratègiques, carreteres, l'adequació del transport i distribució i fins producció energètica en xarxa, vies ferroviàries i centres intermodals de mercaderies, la coordinació dels ports valentí i barceloní, l'elevació de la formació primària, secundària i universitària: vet aquí alguns objectius que trenquen l'aïllament i ostracisme a què s'ha volgut mantenir el gros del poble i que només poden ser acomplerts amb la independència i unificació de Catalunya. Tot plegat no pot pas realitzar-se des de la legalitat castellana, sinó des del trencament dels esquemes polítics i ideològics castellans a què ens han avesat i que es propaguen des d'escoles i s'apliquen en tot l'espectre institucional. En una paraula, només es pot començar a impulsar ideològicament aital esquema si es rebutja la castellanització i l'afrancesament de Catalunya i si, doncs, es trenca el domini dels cacics polítics locals i regionals que mantenen el poble al defora de la política, entre d'altres coses, amb el desprestigi de la política i la intel·ligència que professen certs corrents esquerranosos infantils i degenerats.

Aquesta és una tasca que només pot complir una autèntica elit política, que faci virar el país cap a nous horitzons, primerament materials, però també culturals. Perquè les autèntiques elits econòmiques, artístiques, literàries, culturals, són sempre i primer elits polítiques.

Ja és hora que aquesta elit es replegui i s'aglutini i accomplixi el seu paper de dirigent del poble. Ja és hora que una nova elit catalana faci net amb el passat castellà i francès, de tiranies i decadències i obri als ulls del poble horitzons de vida.

Germania Nacional Catalana

EL PASSAT:

FRANCÈS, ATUR I DECADÈNCIA

EL FUTUR:

CATALÀ, VIDA I INDEPENDÈNCIA

www.germania.cat